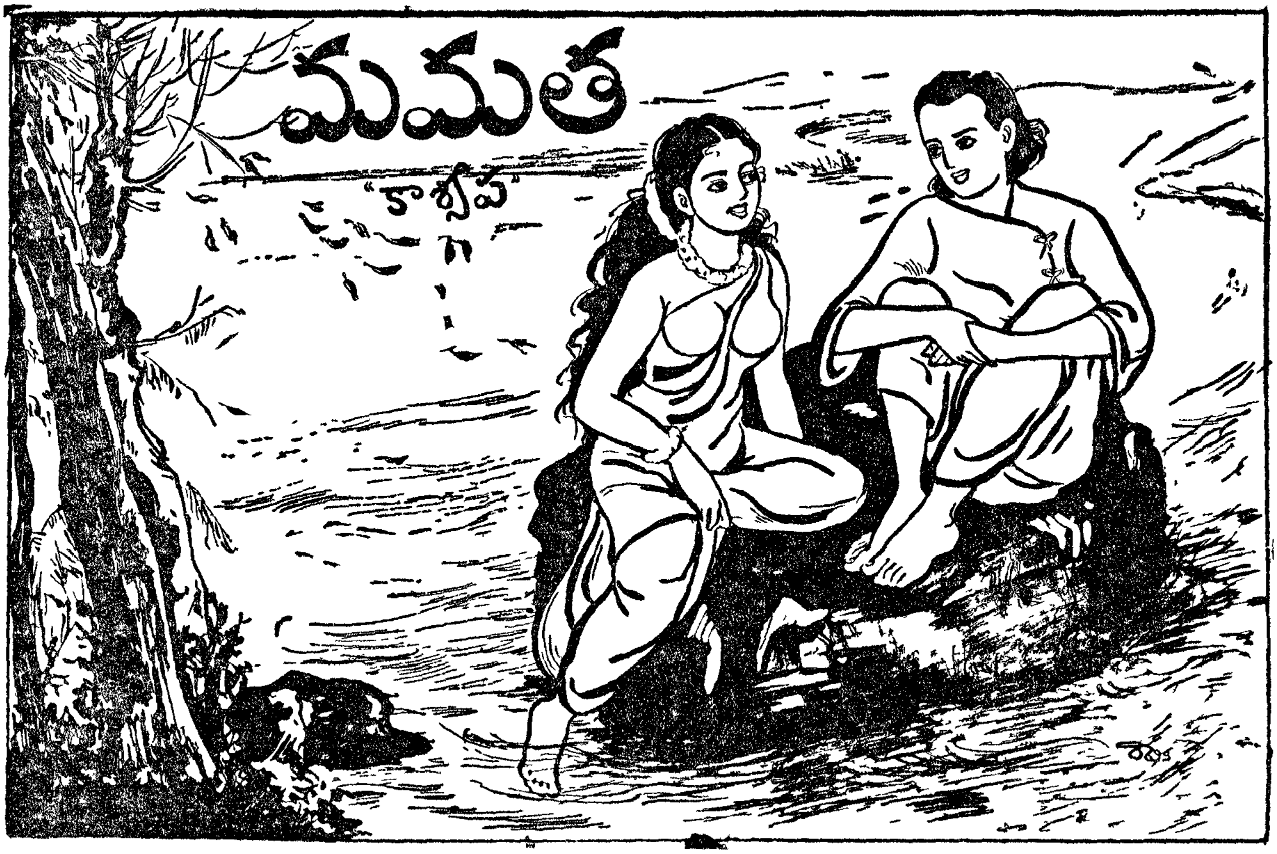

"సహనావవతు సహనౌ భునక్తు
సహవీర్యం కరవావహై
తేజస్వినా వధీతమస్తు
మా విద్విషావహై
ఓం శాంతి శ్శాంతి శ్శాంతిః"

ఆశ్రమ ముఖద్వారం వద్ద కూర్చొని శిష్యులు శాంతి పాఠాలను పలుకుతున్నారు. ఉపనిషత్తులను వారు వల్లెవేస్తున్నారు. పద్మాసనాసీనులైన ఆ విద్యార్థులు శాటిలను ధరించి ఉన్నారు. నడుములకు ముప్పేటతో దర్భ త్రాళ్ళు ఉన్నవి. ఆ సుస్పష్టవైదికవాక్కు ప్రశాంత వనభూమిలో చాలదూరం వఱకు వినిపిస్తున్నది.

"ఆనందదేవుల ఆశ్రమమిదేనా" ఒక కంఠం ప్రశ్నించింది. ఆ ఛాత్రుల కంఠధ్వనులలో ఆ ప్రశ్న ఎవరికీ వినిపించలేదు. రెట్టించిన కంఠస్వరంతో ఆ ప్రశ్న వినిపించేసరికి వారి దృష్టులా ధ్వని వచ్చిన వైపు మళ్ళినవి. నిశ్శబ్దత అంతట ఆవరించింది.

"మీది ఏ ఊరు? ఎందుకు ఇక్కడికి వచ్చారు?" ఛాత్రులలో పెద్ద అనుకూలుడు ప్రశ్నించాడు.

"నందపురం నా నివాసం. మీలో ఒకడిగా ఉండి విద్య నభ్యసింప వచ్చాను. ఆచార్యదేవులు అనుష్ఠానంలో ఉన్నారా?" ఆ వ్యక్తి ప్రశ్నించాడు.

"ఇలా తోటాకుల చాపమీద కూర్చో. గురువుగారు ఇప్పుడే బయటకు వస్తారు" అనుకూలుడన్నాడు. మళ్ళీ వేదఘోష మొదలైంది. విద్యార్థులు వల్లెవేయటంలో మగ్నులైనారు.

ఆశ్రమం చుట్టూ చాలా పరిశుభ్రంగా ఉన్నది. వర్షపు నీరు చొరనంత దట్టంగా కొన్ని చెట్లున్నవి. మధ్యలో ఒక చెట్టు మొదట చక్కని అరుగు ఉన్నది సమీపాన ఇంకా కొన్ని ఆశ్రమాలున్నవి. క్రోశద్వయ దూరంలో వింధ్య పర్వతాలున్నంతగా కన్పిస్తున్నవి. ఆ వ్యక్తి ఆ ప్రాంతాలను పరిశీలించాడు. లోపలినించి ఆచార్యులు రావటం గమనించి విద్యార్థులంతా లేచి వేదిక సమీపానికి వెళ్ళి నిలుచున్నారు. ఆనందదేవులు ఆసనాన్ని అధిష్ఠించారు. శిష్యులంతా ప్రవరలు పలుకుతూ గురువందనం చేసి తమ అర్హతననుసరించి కూర్చున్నారు. నూతనవ్యక్తి ఈ విషయాలను గమనిస్తూ దూరంగా నిలుచున్నాడు.

"అనుకూలా! అతనెవరు?" ఆనంద గురుదేవులు ప్రశ్నించారు.

"అతడు నందపురంనుండి విద్యాభ్యాసానికి తమవద్దకు వచ్చాడు" అనుకూలుడు వినయంగా సమాధానం పలికాడు.

"ఇటు రా నాయనా!"

ఆ వటువు తన ప్రవర చెప్పి గురువులకు సాష్టాంగ నమస్కారం చేశాడు.

"నీ పదివఱకు ఏం చదువుకున్నావు" ఆనందులు ప్రశ్నించారు

"కృష్ణ యజుర్వేదం పితృపాదుల సమీపాన అధ్యయనం చేశాను. ఉపనిషద్భాగం సరహస్యంగా మీవద్ద అభ్యసింపవలసిందని జనకుల ఆదేశం అందువలన తమ శుశ్రూషకై వచ్చాను భగవన్!" ఆతడు చేతులు జోడించి మనవి చేశాడు.

"మీ పితరులు మాకు మాన్యులు. నీవు దీక్షగా నిర్మల చిత్తంతో విద్య నభ్యసించు. ఏదీ ఒక పనస చెప్పు వింటాను" ఆనందుల పరీక్ష ఛాత్రులకు కుతూహల జనకమైంది.

సుస్పష్టమైన, శ్రావ్యమైన ఆతని కంఠధ్వని గురువులకు ఆదరాన్ని సతీర్థులకు అభిమానాన్ని కలిగించినవి. తరువాత కొంతసేపు ఆనందులు ప్రవచనం చేశారు. మాధ్యాహ్నికానుష్ఠానం కొఱకు గురువుగారు లేవటంతో శిష్యులు కూడ లేచారు.

"అనుకూలా" ప్రియవ్రతుని మధ్యాహ్న భోజనానికి ఆశ్రమానికి తీసుకురా" ఆనందులు ఆజ్ఞాపించి వెళ్ళినారు.

ప్రియవ్రతుని జ్ఞాపకశక్తి, ఏకాగ్రత, గురుబోధమీద ఉంచే లక్ష్యము, ఆచార్యులనానందపఱచినవి. జపసమయంలోని ఆతని నైశ్చల్యము శిష్యులకు మార్గదర్శకమైంది. ఉపనిషద్విద్యలో ఆతనికున్న ఆసక్తి ఆయనకు చాల తృప్తిని కలిగించింది.

"ఆర్యా! మోక్షపథగాములకు ఈ ఆశ్ర-

మూలు అభ్యంతరకములు అవుతవనుకుంటాను. బహుకాలం అయిన తరువాత గాని సర్వసంగవర్జనం జరుగదు గదా!" ఒకనాడు గురుదేవుల పాద సంవాహనం చేస్తూ ప్రియవ్రతుడు ప్రశ్నించాడు.

"అవును నాయనా! కాలం ఎక్కువే పడుతుంది. కాని పూర్వులు మోక్షప్రయాణాన్ని రెండు విధాలుగా విభజించారు. మొదటిది పిపీలికాగమనము. ఇది సులభము, సామాన్యంగా అందరికీ యోగ్యము. రెండవది విహంగమ గమనము. ఇది కష్టసాధ్యము. ఇది మహాత్ములకు యోగ్యము ఈ మార్గమున వెళ్లువారు పథభ్రష్టులగుటయు కలుగును. ఒకసారి సర్వసంగ సన్యాసం కష్టం, కాబట్ట దానిని క్రమంగా సాధించటం యోగ్యం. కాబట్టే "ఆచార్యాయ ప్రియంధన మాహృత్య ప్రజాతన్తుం మా వ్యవత్సేత్సీః" అని వేదపురుషుని ఆజ్ఞ. "పద్మపత్ర మివాంభసా" అన్నట్లు ప్రపంచంలో కష్ట సుఖా లనుభవిస్తూ సుఖదుఃఖాలయందు సమభావం కలిగి ఉండటం ప్రధానం" ఆచార్యులు అతని ప్రశ్నలకు సమాధానా లిచ్చారు.

సుదూరంగా వింధ్య పర్వతాలలో పుట్టి శుభింనీ నది క్రమంగా విస్తరించింది. మోక్షపలమనే స్థానంలో పుట్టింది కాబట్ట దాని పావిత్ర్యం విశిష్టమైనది ఆ నది ఆశ్రమానికి రెండు వందల హస్తాల దూరంలో వేగంగా ప్రవహిస్తుంటుంది. ఆశ్రమవాసులంతా అక్కడే స్నానాదికం చేసుకొని వస్తుంటారు. ఆశ్రమానికి రెండువైపులా నలభై హస్తాల దూరంలో చిన్న వాగులు రెండు ప్రవహిస్తుంటవి. అవి వేసవికాలంలో గూడ ఆశ్రమవృక్షాలకు ఆధారమవుతుంటవి.

ప్రియవ్రతుడు అక్కడి విశేషాల నన్నిటినీ చూస్తూ సమీపంలో ఉన్న ఒక చిన్న కొండవద్దకు వెళ్ళినాడు. అక్కడ ఒక చక్కని లోయ ఉన్నది. ప్రకృతి దేవత అక్కడ విశ్రాంతి తీసుకొంటున్నట్లున్నది. రెండు సెలయేళ్ళు గలగలమని సన్నని కంఠంతో గానం చేస్తూ ప్రవహిస్తున్నవి. ఆ సెలయేళ్ళు రెండు కలిసి కొద్దిదూరం ప్రవహించినవి. ఆ ప్రవాహంలో చొచ్చుకుపోయి ఒక నల్లని ఱాయి ఉన్నది. ఆ ప్రశాంత వాతావరణం ప్రియవ్రతుని కవ్యక్తానందాన్ని కలిగించినది. అతడా బండమీద కూర్చున్నాడు. మలుపులు తిరుగుతూ కులుకుతూ ప్రవహించే సెలయేరు ఆ బండమీది నించి చూస్తే అర్థక్రోశం వఱకు కన్పిస్తుంది ప్రతి దినమూ ప్రియవ్రతుడు అక్కడకు వెళ్ళేవాడు.

కార్తీక మాసంలో శుక్ల షష్ఠినాడు ఆనందులు అలవాటు ప్రకారం శిష్యులు వెంట రాగా తెల్లవారు జామున నదీ స్నానానికి వెళ్ళినారు. చీకటిగా ఉన్నందున చెట్లు గుబురుగా ఉన్నందున దారి భాగా కన్పించటం లేదు. వారందఱు నడుములకు కోల్లాయిలు బిగించి అఘమర్షణ సూక్తాలు పఠిస్తూ స్నానాల కుపక్రమించారు. అనుకూలుడు ఊరక స్నానం చేయక నాలుగు హస్తాలదూరం ఈదినాడు. "బాబోయ్" అని కేక వేసి రెండు బారలలో తీరానికి వచ్చాడు.

"ఏమిటి అనుకూలా!" గురువుగారు ప్రశ్నించారు.

అతడు అటువైపు చూపిస్తూ "అదుగో" అన్నాడు. కొద్దిదూరంలో ఏదో ఆకారం నీళ్ల మీద తేలిపోతూ కన్పించింది అనుకూలుడు భయంతో చలితో వణికిపోతూ "మనుష్యశవం" అన్నాడు. వెంటనే ప్రియమిత్రుడు ఈదుతూ వెళ్లి ఆశవాన్ని వడ్డుకు చేర్చాడు.

"ఈ వ్యక్తి మరణించినట్లు లేదు. ఆశ్రమానికి చేర్చండి" నాడి పరీక్షించి గురువుగారన్నారు. శిష్యులా ఆజ్ఞను నిర్వర్తించారు.

శిశిరంలో ఆకురాలిన వృక్షాలు వసంతానుగ్రహంతో మృదుల కిసలయ రాగరంజితాలవుతవి వసంతసఖుని అనుగ్రహంతో మానవ జీవితాలు కూడా ఒకప్పుడు రాగరంజితాలవుతవి. కాని అక్కడ ప్రకృతి మరో రూపంలో ప్రత్యక్షమవుతుంది. ప్రియవ్రతుడేకాంతంలో ఆ నల్లని బండమీద కూర్చుని ప్రకృతిని పరిశీలిస్తున్నాడు. "ప్రియవ్రతా!" దూరాన్నించి ఒకమధురస్వరం వినిపించింది. ఆ వ్యక్తి అతనికి బాగా తెలుసు.

"మమతా! నీవు ఇక్కడకు రావడం చాల ఆశ్చర్యకరంగా వుంది."

"ఏం నీవు ఒక్కడివే ప్రకృతి సౌందర్యం చూచి సంతోషిద్దామనుకున్నావా?"

"అది కాదు, ఈ చోటు నా సహాధ్యాయులకే తెలియదే నీకెట్లా తెలిసింది?"

"ప్రియవ్రతా! నీవు ఎప్పుడెక్కడ వుంటావో, ఏం చేస్తుంటావో నీకంటేముందు నాకే తెలుస్తుంది" మమత బండమీదికెక్కి కూర్చొని అన్నది.

"నీవు ఒంటరిగా ఇంతదూరం రావటం మంచిది కాదు మమతా."

"నీవు రావటం మంచిదైతే నేను రావటం మంచిదేలే. దీకాక ఇంతదూరం అధైర్యంగా వచ్చినందుకు నన్నభినందించక మంచిది కాదంటావేం." మమత అతనితో ఉత్సాహంగా చనవుగా మాట్లాడుతుంది. ప్రియవ్రతు డేవిధంగా మాటాడినా సమాధానం చెప్పి నిరుత్తరునిగా చేస్తుంది. చివరకు ఇద్దరూ నవ్వుకుంటారు. అది వారి అలవాటు, సరదా.

"ప్రియవ్రతా! గురువుగారు ఇవ్వాళ పూలచెట్లపాదులు బాగుచేసి నీరుపెట్టమని ఉదయాన చెపితే అది మానేసి ఇక్కడ గడ్డంక్రింద చేయిపెట్టుకొని ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నావా?" ఆకాశంలోకి చూస్తున్న ప్రియవ్రతుడు ఆమె మాటలను విని ఉలిక్కిపడి- "మరచిపోయాను మమతా!" అంటూ బండమీదినించి క్రిందకు దూకి పరుగెత్తుతున్నాడు అతని తొందరపాటుకు మమత కిలకిల నవ్వుతున్నది. సెలయేరు ఆమెతో శ్రుతి కలిపింది

"ప్రియవ్రతా! ఇటురా" ఆమె పిలుపుకు వెనుదిరిగి వచ్చాడతడు. ఆమె యింకా నవ్వుతూనే ఉంది ఆమె కన్నులలో చిలిపితనం కనిపించింది.

"ఎందుకు పిలిచావు?"

"ఇటురా, ఇక్కడ కూర్చో. నీ బదులు నేనాపని చేసివచ్చాను."

"కృతజ్ఞుడిని మమతా!" అతడు స్వస్థానంలో కూర్చుంటూ అన్నాడు.

"నీవు మరచిపోయిన పనులన్నీ నేనుసర్దుకు రావలసి వస్తున్నది." మమత అన్నది.

"దీనికి కారణం నీవే అయినా ఈ కష్టం కొద్దిరోజులవరకే. తరువాత నీకు నా పనుల బాధ్యత ఏమీ వుండదు" ప్రియవ్రతుడన్నాడు.

"ఏం తరువాత ఈ బాధ్యత ఎవరికైనా అప్పగిస్తావా?" ఆమె కుతూహలంతో అడిగింది.

"ఇక్కడినించి వెళ్లిపోయిన తరువాత ఏమవుతుందో చెప్పలేను."

"అయితే నీవు అప్పుడే వెళ్లిపోతావా" ఆమె ఉదాసీనంగా అన్నది

"నా అధ్యయనం పూర్తయింది. ఇంక కొద్ది దినాలలోనే సమావర్తనం చేయవలెనని గురుదేవుల ఆదేశం." మమత నీళ్లలో కాళ్లు ఆడిస్తున్నది.

"నీకంటే నేనే ముందు వెళుతున్నాను ప్రియవ్రతా!"

"ఎక్కడికి మమతా?" అతడు ఆదుర్దాగా ప్రశ్నించాడు.

"నేనిక్కడ ఆశ్రమంలో వున్నానని మా జననీజనకులకు తెలిసింది. ఇంతకుపూర్వమే మా నాన్న వచ్చారు రేపు ప్రభాతకాలంలో మా ప్రయాణం."

"నేను గుర్తుంటానా మమతా?" ఆమె కన్నులలోకి చూస్తూ అడిగాడతను.

"ప్రియవ్రతా! నా మనస్సు స్వతంత్రమే. కాని శరీరం. "

"అంతే చాలు మమతా! నా జన్మధన్యం. నీవు నా మనస్సులో ప్రత్యక్షమవుతూనే

(62వ పేజీ చూడండి)

ఉపాధ్యాయుడు—పరస్త్రీలను తల్లులుగా, అక్కా చెల్లెళ్లుగా చూడవలెను.

విద్యార్థి—అయితే నాకీ జన్మలో పెళ్ళి కాదండి.

—కె. రమేష్ (విజయనగరం)

"ఉంటావు" వారు మౌనంగా ఒకరి ముఖాల్లో కొకరు చూచుకుంటున్నారు. వారి హృదయాలలో పుట్టిన వియోగాంధకారం లోకాన్నంతటినీ క్రమ క్రమంగా వ్యాపిస్తున్నది.

"ఆనంద మహాశయా! కార్తీకమాసంలో తెల్లవారుజామున అందరితోపాటు అమ్మాయి గూడ స్నానానికి వెళ్లింది. తల్లీ వాళ్లకు ఆమె కన్పించలేదు. సఖీజనంతో ముందే వెళ్లిందేమో అనుకున్నదట. తెల్లవారిన తరువాత ఆమె చెలికత్తెలు అమ్మాయికోసం వచ్చారు. అప్పుడు వెంటనే ఆమెను వెతికటానికి మనుష్యులను పంపినాము. నేను యజ్ఞదీక్షలో వుండటంవలన ఎక్కడికీ రావటానికి వీలులేకపోయింది. నిన్ననే మీ ఆశ్రమంలో ఆమె క్షేమంగా వున్నదని తెలిసింది. ఆమె నదిలో పడివుంటుందనుకో లేదు. ఏమైనా క్రూర జంతువులు అపకారం చేసినవేమోనను కున్నాను. మీ ఉపకారానికి నేనెంతో కృతజ్ఞుడిని." మమత తండ్రి అన్నాడు.

"మహాశయా! మీ అమ్మాయి ఇక్కడ వున్నది కొద్దికాలమే అయినా మా అందరి ఆదరాభిమానాలకు పాత్రురాలైంది. ఆమెను తప్పనిసరి కాబట్టి పంపుతున్నాము." అనందులు అన్నారు. మమతా ప్రియవ్రతులిద్దరు అప్పుడే చెరియొక వైపునించి ఆ సమూహం లోకి చేరినారు. రాత్రి భోజనసమయం కావటంవలన అందరూ అక్కడినించి లేచారు.

ప్రియవ్రతుడు పరధ్యాన్నంగా వున్నాడు. అతని మనస్సులో ఏమి వున్నదో ఎవరికీ తెలియదు. "గురుదేవా! మీ ఆదేశాలు నాకు మార్గదర్శకాలు. నేను గురుదక్షిణ నేరూపంలో అర్పింపవలెనో ఆజ్ఞాపించండి." ఒకనాడు ప్రియవ్రతుడు గురువులను సవినయంగా అభ్యర్థించాడు.

"బోధాచరణ ప్రచారముల ద్వారా ధర్మానుసరణమే నాకుగురుదక్షిణ." అన్నారు ఆనందులు. కాని ప్రియవ్రతుడు పట్టుబట్టినాడు. అయితే అవకాశం కలిగినప్పుడు నేనే అడుగుతాను. రేపు ప్రాతఃకాలం నీ ప్రయాణానికి అనుకూలం" ఆ గురుశిష్యులు ఒకరి నొకరు వీడటానికి బాధపడ్డా తప్పలేదు.

"చిరంజీవీ! నిన్న నీ వివాహ విషయం నాన్నగారు నాతో అన్నారు. వారొక సంబంధం చూచారట. వారితో వియ్యం మన కన్నివిధాలా యోగ్యం అని వారి అభిప్రాయం" తల్లి ఒకనాడు ప్రియవ్రతుని తల నిమురుతూ అన్నది.

"అమ్మా! ఇప్పుడే వివాహప్రసక్తి ఎందుకు? కొన్నాళ్లయిన తర్వాత..."

"నాయనా! మీ నాన్నగారి మాట సుగ్రీవాజ్ఞ గదా! నేను సరే అన్నాను. మీ గురువు గారే ఈ సంబంధాన్ని కుదిర్చారట" మాతృ పితృ గుర్వాజ్ఞ లాతనిని బంధించినవి. హృదయంలో మమత తలుపులు తడుతున్నది. కాని

మమత

(15-వ పేజీ తరువాయి)

అతడు అశక్తుడు. అతడు నిశ్చలంగా అలాగే వుండిపోయాడు. మమత ఉనికి గూడా అతనికి తెలియదు. ఆమెకు తెలపటానికి అవకాశం లేదు. అతనికి కర్తవ్యం స్ఫురించ లేదు.

కన్యాదాత గ్రామానికి పెళ్లివారు తరలి వచ్చారు. ఆ గృహస్థు వరపూజ చేసినాడు. గురువుగారు ప్రక్కనే వున్నారు. అనుకూలుడు ఇంకొ ఇతర విద్యార్థులు ప్రక్కనే వున్నారు. ప్రియవ్రతుని చూపులు వీరినిదాటి పోయినవి. కనీసం గురువుగారైనా మమతను తీసుకొని రాకపోతారా అనుకున్నాడు. ఆశ్రమాన్నించి తండ్రితో వెళ్లేటప్పుడు ఆమె తనవైపు చూచిన చూపు అతని కింకా గుర్తువస్తూనే వున్నది. "నన్ను అన్యాయం చేయకు ప్రియవ్రతా!" అని ఆమె అంటున్నట్లున్నది. అతని కన్నులలో నీరు కనిపించింది. అతను మనస్సులో ఏదో నిశ్చయించుకున్నాడు.

ప్రియవ్రతుడు విడదిలో వున్నాడు. తెల్లవారుజామున వివాహం. రాత్రి వధూవరులు భోజనం చేయకూడదు. తక్కిన మగపెళ్లివారంతా భోజనాలకు వెళ్లినారు. అతని కేదో ఫలహారం పెట్టినారు. అనుకూలుడు అతనిని విడువకుండా వున్నాడు. కన్యాదాత ఆయనకుమారుల ముఖాలలో మమత పోలికలు కొద్దిగా అతనికి తోచినవి. కాని అది తన భ్రాంతి అనుకున్నాడు.

"నాయనా! ఇందాక నేను పెండ్లికూతురిని చూచాను. ఆ అమ్మాయి నీలాగే మౌనంగా వున్నది. వినయవిధేయతలు తెలివితేటలుగల పిల్ల." తల్లి సంతోషంగాఅన్నది. "పాపం ఆ అభాగ్యురాలికి ఏ బాధలున్నవో" అని అనుకుని ప్రియవ్రతుడు ఆ పిల్ల రూపురేఖలను గూర్చి అడుగుదామనుకున్నాడు. కాని అడగలేకపోయినాడు.

వివాహ కార్యకలాపాలు యథావిధిగా జరుగుతున్నవి. వేదమంత్రాలు సస్వరంగా శ్రావ్యంగా వినిపిస్తున్నవి. మధ్యమధ్య మమత అని అతనికి వినవస్తున్నది. కాని అది తన భావనావిశేషం అనుకున్నాడు. ముహూర్త సమయానికి వధూవరులు శిరస్సుల మీద జీలకర్ర బెల్లం వుంచుకున్నారు. వధూవరుల మధ్య తెర వున్నది. ప్రియవ్రతునికి ఆపిల్లను చూడవలెనని లేదు. తెర తీశారు. "అమ్మాయిని చూడు - నాయనా!" గురువుగారు మెల్లగా అన్నారు. అతడు మెల్లగా తల ఎత్తినాడు. తల వంచుకొనివున్న వధువు ముఖాన్ని తల్లి పైకెత్తింది. అయిష్టంగా అప్రయత్నంగా వారి చూపులు కలుసుకున్నవి. "మమత!" "ప్రియవ్రతుడు!" వారిద్దరు గొణుక్కున్నారు. ఆ వధూవరుల హృదయాలు లౌకికావధుల నతిక్రమించినవి, దుఃఖబాష్పాలను సంతోషబాష్పాలు నెట్టివేసినవి. అనురాగరంజితాలైన వారి కనులలో గురుదేవుల పాదాలు ప్రతిఫలించినవి. ఆనందుల చిరునవ్వు వెన్నెలలు వివాహ మండపాన్ని ఇంకా ప్రకాశింపజేసినవి. ఆనందుల ఆశీర్వాదాక్షతలు వారి తలలపై నిలచినవి! ★

గళ్ళనుడికట్టు-27
ఆధారాల పోటీ ఫలితం

క. తులసమ్మగారు (టి. ఫత్తూరు) పంపిన ఆధారాలు ఉత్తమమైనవిగా నిర్ణయించి ఆమెకు బహుమతిగా రూ. 5 లు పంపుతున్నాము

తులసమ్మగారు పంపిన ఆధారాలు ఇవి:

8 అడ్డం: దగ్గర సామము రానిస్తే అందులోనే మంచి కనిపిస్తుంది.

(మేము ఇచ్చినది-చతుర్విధోపాయాలలోను మంచిది.) జవాబు- సామము.

16 నిలువు: ఓడించితిమి రంగయ్యాని; వానితల చీకట్లో కలిసిపోయింది.

(మేము ఇచ్చినది-చీకటి.) జవాబు- తిమిరం.

28-వ గళనుడికట్టుకు ఆధారాలు

			1అ				2ప			
			ను				లు			
		3కం	చు	4కం		5అం	కు	6రం		
7చ	వ	టు		8ద	ను	జ		9జ	న	త
		10కం	11టు	కం		12నం	13ద	నం		
			ర				ట్ట			
		14మం	ద	15సం		16క	ర	17క		
18పొ	గ	ద		19గ	భా	ల		20టి	క	చి
		21పం	22జ	రం		23కే	24స	క		
			ప				ష్ట			
			ము				ము			